POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

45

Ničím tak rádi lidé neplýtvají, jako přátelstvím. Proto buď ve volbě přátel opatrným.

•

Přítele opravdového poznáš, když mu v něčem nevyhovíš; jestli je upřímný, tak se na tebe nerozhněvá.

•

Některé přátelství není zlatem k zaplacení, jiné je i zadarmo drahé.

•

Jest patero hlavních druhů přátelství: Opravdové, společenské, denní, obchodní a vypočítavé.

•

Náš český národ v Americe prožívá v přítomné době slavnou, ale nesmírně tragickou historii svých předků z pátnáctého století, historii náboženské nesnášelivosti, vzájemných anathemat, popravišť a hranic.

Katolíci a evangelíci na jedné, svobodomyslní na druhé straně jako dravci uzavření v jedné kleci se navzájem potírají a rvou o drahocennou kořist náboženského primátu. Zkostnatělé neomylnictví a ztřeštěné, daným poměrům nevyhovující puritánství u prvých a bezmezná domýšlivost v nadělovectví s pochybenou naukou o sebeurčení utkaly se zde, v zemi politické a náboženské svobody v zápase na život a na smrt.

Dvě nepřátelské armády stojí proti sobě se spuštěným hledím hotovy ku zasazení smrtelné rány odpůrci. Dopadne kdy ta rána? Nemyslíme. Alespoň ne v době dohledné. Zatím strhují se jen drobné šarvátky a více méně krvavé potyčky, leč i tyto ve svých následcích rovnají se krvavým bitvám velkých národů. Přihlédneme-li ku vnitřnímu životu našich amerikánských spoluobčanů kterékoliv národnosti, vidíme, že se úplně vymyká z rámce veřejné činnosti, neboť "my home is my castle" patří v první řadě jejich náboženskému přesvědčení. Na venek agilní v obchodu, vypočítaví beze všeho skrblictví, tolerantní na nejvyšší stupeň, prosti bigotismu, ale též prosti nevěreckého posměvačství. Těmito přednostmi získávají si nejen úctu jinojazyčných spoluobčanů, ale co je hlavního, a co by i nám mělo býti nejposledním cílem, hospodářský a politický vliv na utváření se nám příznivých poměrů v této naší druhé vlasti.

U všech jiných národů přestaly náboženské třenice vstupem na vystěhovaleckou loď. Nám, dědicům nábožensky svárlivých předků, při prvním kroku na půdu nábožensky svobodné Ameriky bylo zvoněno na poplach, netečné city a dřímající vášně vzbuzeny, do rukou prapory nikoliv svobody, ale duševního zapření násilím vnuceny a my sami v bojovné legie dvou vzájemně se potírajících armád zařazeni. Co pravíme, zařazeni — nikoliv! Sami se dáváme naverbovat, jakmile jsme ucítili v dlani žerď praporu. Sami jdeme za vůdcem, který nám první přijde do cesty a slepě za jeho hesly se ženeme. Proč? Poněvadž jsme pohodlní anebo neschopni myslet a v tom případě nechávámе jednat za sebe jiné, kteří dovedou až příliš dobře myslet. Což pak nás hned z počátku nezakřikli a pod trestem buď božského nebo lidského zatracení neporučili jakou víru nebo nevěru v lůně své rodiny pěstovat? Ale nejen v lůně rodiny — tam by se jejich vojevůdcovství neuplatnilo — venku, ve chvatu a shonu veřejného života, při urputném boji o vezdejší chléb, v blátě ulic a duševní špíně pokrytci pokálených chrámů a řečnišť nás znásilňují a jako stádo do bratrovražedného boje vhánějí jenerálové dvou protivných armád, dvou principů: Dobra a Zla, rovnocenných ve svém pojmu i výsledku. Bílý prapor s obrazem Člověka na straně jedné a rudý prapor s obrazem Nadělovčka na straně druhé, a za těmito prapory nepřehledné voje vztekem, vášní a nenávistí zpitých žoldnéřů, a dále za těmito jenerálové spokojeně se usmívající. Oba mají pravdu, a oba chtějí zvítězit. Ale vítězství nepřikloní se ani na tu ani na onu stranu: voje se v posled samy rozejdou do svých domovů a najdou si pravdu třetí, zářící nad oběma prvními. Pravdu Trojjedinou, vykoupenou nejšlechetnější krví Člověka. Její jméno jest: Odpuštění — Smíření — Láska.

Z ÚŘADOVNY SVAZU SVOBODOMYSLNÝCH V NEW YORKU.

Ct. red. "Pokroku Západu."

Podali jste referát ze sjezdu a tu jste se zmínili o našem zavrhnutí obřadů. Prosíme, abyste laskavě uveřejnili naše řádky a ty vysvětlil, jak na věc pohlížíme my.

Obřady jsme zavrhli, to je pravda, ale **nejsme proti pohřebním řečem!** To jsme jasně ukázali při pohřbu našeho nezapomenutelného obč. A. A. Vlčka, kde řečnil za Svaz obč. Zicha a za Svob. Obec obč. Voska, ale **jsme proti tomu,** aby jedna a ta samá osoba se blýskala na všech pohřbech a dala si za to "své nápady" honorovati. Nejlépe na pohřbu může promluviti předseda spolku, ke kterému zesnulý náležel, aneb některý známý bratr neb sestra. Není ta řeč tak nabubřelá, to je pravda, ale jde od srdce. Proti pojmenování dítek a proti "svobodomyslným" svatbám vůbec jsme. Nám stačí pojmenování dítěte otcem a matkou a zanešení do matriky, nám stačí sňatek civilní.

Někteří lidé chtějí dělati ze svobodomyslnosti obchod, ale svobodomyslnost obchodem není a nebude! **A s každým, kdo by ze svobodomyslnosti obchod dělat chtěl, s tím budeme bojovat do posledního dechu, neb je rakovinou v svobodomyslném hnutí a ta se musí vyřezati, třebas by to bolelo a třebas by při tom krev tekla!** Ni zisk ni slávu! Tak se na hnutí Volné Myšlenky díváme my. S pozdravem Svazu

Jan Jiří Kárník, taj.

UZNÁNÍ SMĚRU "POKROKU ZÁPADU".

Wilber, Nebr., 21. září 1911.

Ctěný příteli:—

Mohu-li Vás tak zvát. Snad se řekne, neznám Vás — možná, že bych Vás neznal při potkání na ulici, ale znám Vás dobře za ten kratičký čas, co jste řídil "Pokrok Západu". Jsme si neznámí a přece jen známí. Mám tu odvahu, že Vám píši odpověď na Váš "Feuilleton", v němž se loučíte se čtenáři.

Nemám ani slov, abych Vám poděkoval za to, co jste udělal na prospěch české věci v Americe. Já vím, že je Vám slyšet více pošklebků, nežli díků a proto tím srdečněji Vám děkuji za to, co jste učinil ve prospěch mně milého "Pokroku". Věru ti všichni, kteří Vaší práci snad nerozumějí, anebo jen ze zášti jakékoliv Vám připisují cokoliv, jen ne nic hezkého — ti všichni by měli před Vámi klobouk s hlavy sundat a učit se, učit se žurnalistické etiketě; u nich je to dosud nerozřešený problém. V listech, kde redaktorská práce je obmezena většim dílem jen na reportování vražed, sebevražed a podobných nechutenství, v takových nelze hledat porozumění a tedy odtamtud nelze brát za bernou minci ani útoky. Pes sebe nepatrnější může nadělat nejvíc křiku. Dále, jaká je bilance takové činnosti, — nic, docela nic. Kde že je ten kulturní užitek, jejž od každého listu požadovat mimo právo? Jaké to pohodlí, jak málo práce k tomu třeba, vést list tou strašně šablonovitou formou, čistě americkou. Proto tak málo práce těm pánům zbývalo — ale dosti času na Vás útočit. Škoda, že ti čtenáři zdejší nemají v té věci jinou výchovu, jen též takovou. Škoda Vás, milý pane! Takový úhor, a pracovníci svědomití nikde, a jsou-li, raději se vyhnou novinám. Neboť tam jen panuje dollar a tak strašně velký ohled na čtenáře. Čtenář dá dollar na list a už si smí vyjeti na redaktora. Tak si ti staří redaktoři zdejší vychovali své čtenáře. Jim to ovšem hlavu neláme, ale když přijde někdo upřímnější, který hledí jen na pravdu, pak zví, co to jsou ve velké většině česko-američtí čtenáři. Anglickým redaktorům se nic podobného nestane, ani od čtenářů, ani od kollegů. Jak pozoruji, Vám se dostalo lichotek s obou stran. Inu, kde nevědomost, tam ani slušnost. Mám ale za to, že mnoho jiných čtenářů Vám je díky zavázáno za to, co jste až podnes pro "Pokrok" učinil. Díky Vám.

Mnoho štěstí Vám přeje

F. Mstiboj Dejml.

DOVOZ BAVLNY DO SPOJ. STÁTŮ.

Zdá se býti podivným, aby největší země světa na bavlněné výrobky dovážela si suroviny z druhé zemské polokoule pro spotřebu ve vlastních industrialních rukodílnách. A přece je pravdou, že Spojené Státy, které vypěstují celé dvě třetiny bavlny celého světa, přivezly z Číny během posledního právního roku (1911) více než 9 milionů liber surové bavlny, za cenu větší než 1 milion dollarů, a z Indie v roce 1910 asi 5½ milionů liber za cenu větší nežli půl milionu dollarů. Z jiných vzdálených částí světa byla surová bavlna rovněž importována, a sice: z Peru, 4¾ milionů liber v r. 1911; z německé Východní Indie v r. 1909 skoro půl milionu liber; z Haiti v r. 1911 přibližně půl milionu liber. Ostatními dodavateli surovin jsou: Venezuela, Ecuador, Britská Západní Indie, Santo Domingo, Mexico, Panama, Nicaragua a Costa Rica. Egypt, hlavní zásobárna dlouhovlákné, první třídy bavlny, dodala v r. 1911 větší množství než roku předešlého, totiž 88 milionů liber. Dodatkem k tomu bylo importováno z Anglie asi 7½ milionů liber a sice z anglických osad Východní Indie, Egyptu a Západní Afriky, jelikož, jak známo, Anglie bavlnu nepěstuje. Dovoz hrubé bavlny v roce 1911 byl větší než v kterémkoli roce dřívějším, a činí 113,768,313 liber v ceně $24,776,320.

Vysoké ceny domácí bavlny jsou zapříčiněny neobyčejným vzrůstem dovozu bavlny, zvláště oné z Číny a Indie. Množství bavlny, importované z Číny, nikdy před rokem 1908 nedosáhlo jedné čtvrtiny milionu liber; ale již v roce 1909 obnášel dovoz 1½ milionu, v r. 1910 4½ milionu a v r. 1911 dokonce 9 milionu liber. Z Indie dopravené množství zřídka dosáhlo půl milionu před r. 1908, v kterémžto roce celkový dovoz činil ¾ milionu liber; v r. 1910 5½ milionu a v r. 1911 2½ milionu liber. Čínská a Indická bavlna je zpravidla kratších vláken než ona ve Spojených Státech, a jako důsledek, jest ceněna o něco méně na světových trzích, což vysvětluje velký vzrůst dovozu této bavlny v minulých letech, kdy americká bavlna byla zvlášť vysoce ceněna. Na druhé straně egyptská bavlna o dlouhých vláknech, vyšší jakkosti, a proto i vyšší ceny než ona ve Spojených Státech, stále tvoří větší procent dovozu, což vidno z cifry 88 milionů liber z úhrnných 14 milionů liber v tomto roce importované bavlny v ceně 20½ milionu z úhrnných 24¾ milionů dollarů.

Dovoz bavlny ukázal stálý ne-li rychlý vzrůst, zvláště v posledních 20 letech. Před občanskou válkou množství importované zřídka dostoupilo 1 milionu liber ročně. Během války importované množství bylo dosti vysoké, obnášejíc 36 milionů liber v r. 1865, avšak spadlo na 6 milionů liber v roce 1866 a pod 1 milion v roce 1867.

V roce 1870 bylo importováno 12.3 milionu liber; v roce 1880 31½ milionu; v roku 1890 81½ milionu; v roce 1900 67 milionů; v roce 1910 86 milionů a v r. 1911 113¾ milionu liber bavlny.

PŘED ODJEZDEM.

Do jedné kavárny, která byla zrovna naproti velikému nádraží, chodíval jsem po obědě na černou kávu. Ta kavárna byla příjemnou tím, že před vchodem měla stolečky s mramorovými deskami a u těch stolků rozkošnicky se lenivělo za dusných odpolední. Měl jsem tam už svoje místečko pod jasanem. Byl mi milý jeho stín, ale především byl mi milý i ruch, jaký panoval před nádražím. Sta lidí hrnulo se ku každému vlaku. Mnozí z nich stavovali se před odjezdem v kavárně na občerstvenou. Sedali vedle mne a rád jsem je pozoroval, je i jejich balíčky, neboť každý druhý člověk odkládal na židli balíček, jehož obsah snažil jsem se uhádnouti z dlouhé chvíle.

Všiml jsem si, že z předmětů, které si lidé z města odvážejí, připadá největší počet na hračky. Během doby uspořádal jsem si z dlouhé chvíle v hlavě jakousi statistiku, podle níž na každého, asi tak pátého člověka, připadal balíček s dřevěným koníkem, trumpetou, bubínkem či pannou. Na neznámé děti, které dostanou tyto hračky, živě jsem vzpomínal, prodělával jsem s nimi jejich radost, a když se přihodilo, že vyskytla se v kavárně "těžká ryba", to jest cizinec, za nímž posluha vlekl se s grošovatým, nádherným houpacím koněm, pocítil jsem tak příjemné, celým tělem se rozlévající hnutí a do takové bláznovské ráže jsem přišel, že sklepníkovi při placení dal jsem dvojnásobné zpropitné. Člověk, jak známo, je tak hmotou načichlý tvor, že za každý dar blaha, seslaný vyššími mocnostmi, hledí se vždy docela po obchodnicku odměniti a honem hledá někoho kolem sebe, komu by vnutil svůj měšťácký peníz uznalosti. — Proto, jak známo, milenci jsou štědří a proto i v roztocké aleji za doby květů je spousta žebráků. Ti žebráci jsou dobří psychologové. Když uplyne máj, opouštějí alej. Když opadají květy, zkornatí i srdce dobrého měšťáka.

Ale odbočil jsem. Chtěl jsem vypravovati o cizincích, kteří neměli balíčků a kteří nevozili hraček. Takových vídal jsem mnoho a ti právě byli mi největší záhadou, neboť se mi zdálo, že i tito cizinci, jedoucí domů bez balíčků, mají kdesi jakési děti, a nemají-li dětí svých vlastních, že jsou alespoň jakýmsi neznámým dětem jejich tetami, dědečky, babičkami a strýčky. To se přece pozná. Jeli někdo dědečkem, strýcem či tetou, pozná se mu to takořka na nose. To je vlastnost, která se projadřuje zevnějškem na první pohled a která se nosí jako uniforma. A jak to tedy přijde — myslíval jsem si u svého stolečku v té kavárně — že tito lidé, kteří jistě tam kdesi mají jakési děti — odjíždějí domů bez hraček? — Často měl jsem chuť poklepati na rameno staré selce, jež drobila si do kávy rohlík, a zeptati se jí: Stará paní, že se tak ptám, nic mi do toho není, ale nezapomněla jste koupit dětem?

A přece později se mi ukázalo, že tito lidé, jež v duchu jsem viníl ze zapomnětlivosti, měli velice dobrou paměť. A děti měli také. Ale při tom také znamenitě počítali.

Jednoho dne objevil se v kavárně potulný člověk, který prodával podivné vycpané králíčky, kteří cupkali po zemi a stříhali ušima, když se v dlani stiskl malý gumový balonek, spojený s jejich břiškem gumovou rourkou, dlouhou asi metr. Nikde jinde jsem neviděl takové hračky, tak směšné a primitivní a při tom jistě pro dítě tak úžasné a přitažlivé. Tulák tvrdil, že je to jeho vynález. Bylo to tak milé. Králíčkové cupkali, když stiskem ruky vehnal se do nich vzduch rourkou. Za půldruhé koruny byl kousek, ale když se smlouvalo, i za korunu a méně. — Bylo to milé.

A tu jsem viděl, že i ti, kteří nevezli dětem ničeho a kteří vypili na rychlo svoji kávu již těsně před odjezdem, nejsou klidní při pohledu na tohoto hopkujícího králíčka. Tulák byl znalec lidí. On dovedl rozeznáti tyto lidi, kteří tam kdesi měli jakési děti a přece odolali nejvábnějším hračkářským výkladům celého velkého města. Když již pominuli sto hračkářských výkladních skříní a ničeho nekoupili, když již myslili, že přemohli všecka pokušení a že zvítězili, tu těsně před odjezdem, hle, přijde si takový tulák a vábí jako siréna svými králíčky, kterým aby odolal, ten ďábel . . . Ne, není možno odolati. Když je to takovýhle králíček, no, taková, řekněme, okasse, okasse, když to tak pěkně běhá a ušima stříhá, no, to snad přece bychom měli něco přivézt Ládovi —

Toto vše četl jsem v očích neznámých lidí a slovo Láda jsem konečně i zaslechl. Ach, Láda tedy, Láda! Nikdy jsem ho neviděl, ale žhavě s ním cítím. Nevím, kdo jsou tito lidé, zda jeho strýcové, nebo? Teď mi jde o Ládu. Ach, Bože, kterak to dopadne . . .!

Slyším otázku, co prý to stojí. Půldruhé koruny. Ale to není možná! Co si myslíte, kus kůže, trochu vycpaniny a kousek gumové rourky. Ne, není možná. Chcete-li, za korunu!

Ale tulák se dušuje, že by prodělal. A zase pustí králíčka na zem, stiskne balonek a králíček hopká. Opět zaslechnu slovo Láda. Vidím prudký duševní boj. Neznámý ujec sahá již do kapsy pro peněženku. Jsem nesmírně šťasten, Láda má vyhráno. Tulák balí již králíčka do kusu novin. Ale neznámý ujec, jenž vytáhl peněženku, odvrátí se od tuláka a volá na sklepníka "Platit!" Zdá se, že Láda je ztracen. Ale tulák činí ještě poslední pokus. Vyjme z krabice nejhezčího, nejstrakatějšího králíčka, stiskne rourku a mluví a mluví, mluví, na všecky přednosti svého vynálezu horlivě poukazuje, zatím co králíček hopká — — A tu vidím, že i tento ujec, pevný jako balvan, povoluje mocnému tlaku a sotva znatelně se hýbá. Tulákovo žvanění, přicházející v neumavných, horkých vlnách, pohnulo konečně i tímto skaliskem. Cítím, že kdesi cosi se sesouvá. Ještě okamžik — a Láda má vyhráno.

Nuže, zabalte to! Za korunu dvacet.

Zaplatil a odešel na nádraží.

Potom denně vídal jsem v kavárně onoho tuláka. Před mýma očima, přiznávám se, bloupě úžasem, mnoho králíčků bylo prodáno tímto způsobem. Poznal jsem sta lidí, kteří kdesi měli jakési děti, ale věděli to teprve těsně před odjezdem. Měl jsem přečastou příležitost podivovati se, jak těžko vykřesávají se jiskry ze zakletých lidských křemenů. Pluly přede mnou vzpomínky na neznámé děti, které se těšily na kapsy svých strýců a tet, ale byly by v těch kapsách nenašly ničeho, kdyby v poslední chvíli nebyl se objevil na scéně osudu tulák s krabicí. Viděl jsem, jak v životě dávají se dary. Viděl jsem rozhoupávati se lidské srdce jako těžký, ohromně těžký zvon. Viděl jsem svět, rubem obrácený, a oko lidské, zvrácené v důlku, bělmem do temnoty. Když jsme byli malí, připadala nám ohromná naše zahrada. Když jsme dospěli, viděli jsme, jak je maličká. Ale zde, tváří v tvář životu, vidíme, že vycpaný králíček, který je lehounkou hračkou v ruce dítěte, váží tisíc centů a že celý vichr náhod a celé moře domluv musí přijíti, aby jej nadlehčilo. — Srdce, které nám velí dáti hračku dětem, je někdy tak těžké, že musí být naším svědomím vyzvedáváno jako pudový železný beran. V uších nám zní "hej rup, hej rup!" a při tom pravíme "Tu máš, Láďo, králíčka," s nejsladším úsměvem. Jak je podivuhodně čistý a krásný dětský svět, může-li olověná mračna našich duší považovati za modré obláčky štěstí. — My dospělí jsme si vědomi té obavné hry, ale děti mi bývá líto, vzpomenu-li, že jsou mnohdy vděčny tak zbytečně. Chtíti vděk za dobro, jemuž jsme se tajně vzpírali, jest šalba. Chtíti jej od dětí, jest přižívnictví na nevinné duši dítěti, trávení ze svěžesti a neposkvrněnosti andělské, podlost, hanebnost, hříčství. A polovic darů v životě vůbec dává se tímto způsobem. Nebylo by lépe a čestnější raději jich nedávati? Bylo by méně dobrodiní, kdyby bylo méně okasní. A bylo by lépe. Dary, které nejsou diktovány čistým a prvním hnutím srdce, mají jen t. zv. okasní cenu. Jsou odpadky kůry lidského srdce. Ani pes jich nesebere, ale dítě vedeno je za ně k vděčnosti. Láďové líbají strýčům ruce za králíčky. Kdyby znali pravou podstatu věcí a měli rozum, kousli by je do ruky. Obávám se, že i polovina národních odkazů, které vlastenečtí mecenáši upisují před smrtí, není nic, než takovým darem před odjezdem. Nepravím, že je to jisté, ale je to možné. Někdy do člověka huší tulák, někdy hezká prodavačka, někdy notář a někdy smrt.

K. Horký.

Dr. F. A. Sedláček

OMAHA, NEB.

ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th street proti Hotelu Prague. Tel. Red 4612

RESIDENCE: 1451 So. 11th street Tel. Douglas 4286.

Dopoledne Dr. Allisonem v německých

V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.

V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

J. P. GUTH

ARCHITEKT

Úřadovna: 516 Paxton Blk.

Telefon Red 1937

OMAHA, 21f NEBRASKA.

Z Čech. Březohorské thé proti souchotím, pošt. $1.10.

Dr. Rosy živ. balsám 75c.

Barvy, olovo, nej, štětce atd.

České pohlednice.

Přesná příprava receptů českých i amerických.

Česká pošta. 16. a William ul.

Jos. J. Panuška

1260½ jižní 16. ulice.

Pozemkové obchody v českém distriktu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.

ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VEŘEJNÉ NOTÁŘSTVÍ.

Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodin odp. do 8 hod. večer. 38tf Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli večer.

Jos. L. Padrnos

právník a veřejný notář.

Spolehlivý zástupce u všech soudů.— Pojišťuje též proti ohni u nejlepších společností.

Tel. Douglas 4425. 14-tf

16. a William ulice, Omaha, Neb.

F. M. Scoblík,

český právník

a obhájce.

VEŘEJNÁ PRAXE.

Security, Block - TYNDALL, S. D.

Julius J. Žitník,

PRÁVNÍK.

Telefon { Douglas 1324. Indp. A-1324.

402-3-4 Ware Block, 15th & Farnam St.,

OMAHA — NEBR.

VEŘEJNÝ NOTÁŘ.

Dr. Chas. Rosewater,

český lékař a ranhojič.

Úřadovna:

222 Bee Building.

Tel. Douglas 504

Tel. Ind. "A" 1504

Residence: Harney 469

Ind. "A" 4469

Spolehlivé pojištění na život za skutečnou cenu u

WOODMEN of the WORLD

(Dřevaři Světa)

české tábory v Omaze a South Omaze.